

*Congost de Mont-rebei des de Santa Quitèria.
Foto de Romà Pujadas.*

 www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 8 novembre

Conferència «La mineria prehistòrica i antiga» per Manel Edo

— 9 novembre

Excursió del Grup Veterà al tossal del faig (Alt Urgell)

— 10 novembre

Excursió al santuari de Rocacorba (Pla de l'Estany) amb sortida del Parador a les 7 h

— 17 novembre

Excursió matinal al Roc de l'Avi de Llaveneres (Maresme) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 24 novembre

Excursió en família pendent de decidir

— 30 novembre i 1 de desembre

Col·locació del Pessebre de la SEAS al cim del Tossal del Pas dels Lladres (Ripollès) a 2.662 m

— 8 desembre

Excursió matinal a Olèrdola (Alt Penedès) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 13 desembre

Conferència «Patrimoni miner i geològic de Catalunya» per Josep Maria Mata

— 14 desembre

Excursió del Grup Veterà a la via ferrada de Vallcebre (Berguedà)

— 15 desembre

Excursió al Garraf (Garraf) amb sortida del Parador a les 8 h

— 22 desembre

Excursió matinal als turons de la Vall de Sant Just (Collserola) amb sortida del Parador a les 8 h

— 10 gener 2014

Conferència «La mineria de ferro i les fargues catalanes» per Marta Sancho

— 12 gener

Excursió a Palagret (Gironès) amb sortida del Parador a les 7 h

— 19 gener

Excursió matinal a la vall de Can Güell (Ordal) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 25 gener

Excursió del Grup Veterà a Sant Pere de Queralt (Noguera)

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre al local de la SEAS, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions del Grup Veterà tenen horaris de sortida variables.

COL·LABORACIONS

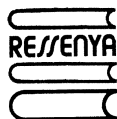
Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

LLIBRERIA RESSENYA
Creu 54. Tel 933710843

IMMACULADA AMAT / JUST AMIGÓ / MARCEL-LÍ CAMATS / FRANCESC HOMEDES

PEL MONTSEC DE L'ESTALL

Romà Pujadas Rúbies

La proposta és una travessa, en cotxe i amb l'opció de trams a peu, pel Montsec de l'Estall, a la Franja de Ponent. Dels tres Montsecs, Rúbies, Ares i l'Estall, aquest darrer és el més baix i el més desconegut però probablement el més vist, perquè no s'ha d'oblidar que l'indret més visitat, amb molta diferència, és el congost de Mont-rebei i, mentre camines per la riba catalana, veus a l'altra banda de riu la paret d'Aragó, la del Montsec de l'Estall. La travessa proposada comença a Viacamp i acaba a Estopanyà, ambdós a la Ribagorça aragonesa.

Estall o l'Estall? És un topònim una mica controvertit; a l'Enciclopèdia Catalana, es curen en salut i posen alhora Estall o l'Estall. Jo prefereixo posar l'Estall, encara que la raó pugui semblar una mica extravagant: a l'Aragó, l'Administració destrossa sistemàticament la toponímia catalana, amb noms realment aberrants, i, en canvi, posen l'Estall, amb apòstrof inclòs. Se'ls va passar per alt buscar una versió castellanitzada! Així que millor l'Estall, que sona molt català.

A Viacamp, concretament al veïnat de les Cases de l'Hostalet, a peu de carretera (la N-230), hi ha des de fa uns anys un flamant centre de Visitants del Montsec de l'Estall, que val la pena de visitar abans d'endinsar-se a la serra. Quatre revolts de pujada porten a Viacamp, potser petit però endreçat i amb empenta.

La nova pasarel·la sobre la Noguera Ribagorçana. Foto de Romà Pujadas.

Una bona mostra n'és el castell restaurat. Des de l'altíssima torre medieval es poden veure altres castells arrencats formant una línia de frontera: a ponent, el castell de Fals, cap a l'est, el castell de Girbeta (o Xiriveta com diu la gent del país) i més lluny el d'Alsamora, ja al vessant català.

A Viacamp agafem la pista que s'enfila cap al Montsec de l'Estall. No està asfaltada, però sembla una veritable autopista després de les inversions fetes per la Diputació General d'Aragó, que sembla que ha descobert el Montsec després de molts anys sense recordar-se'n. Ens endinsem en un territori solitari: durant molts quilòmetres no passarem per cap nucli ni cap mas que encara estigui habitat.

Després d'uns quilòmetres de pujada tranquil·la arribem al mas de Quintillà, una veritable cruïlla de camins en aquestes terres solitàries, ja que hi conflueix també l'altra pista d'entrada al Montsec des de la carretera principal (N-230), en

pitjor estat i menys recomanable. Som al veïnat dels masos de la Cerulla que havia format part de l'antic municipi de l'Estall. No n'hi ha cap d'habitat; alguns, en procés més o menys avançat d'enrunament, com el de Quintillà o el de Pere Piqué; altres, encara aguanten, com el de Chiquet. Estem en un terreny planer a uns 1.000 metres d'alçada, es veuen camps de conreu encara productius, algú hi puja a llaurar i segar...

Poc després s'arriba a una bifurcació: a l'esquerra cap a l'Estall i Montfalcó; a la dreta, cap a Fet i Finestres. L'objectiu és veure-ho tot, però comencem agafant la pista de l'esquerra cap a l'Estall. De fet, continuem per la mateixa pista ben condicionada que hem agafat a Viacamp i que porta fins al nou alberg de Montfalcó. Però la pista principal del nostre viatge és l'altra, a la qual haurem de tornar refent el camí enrere.

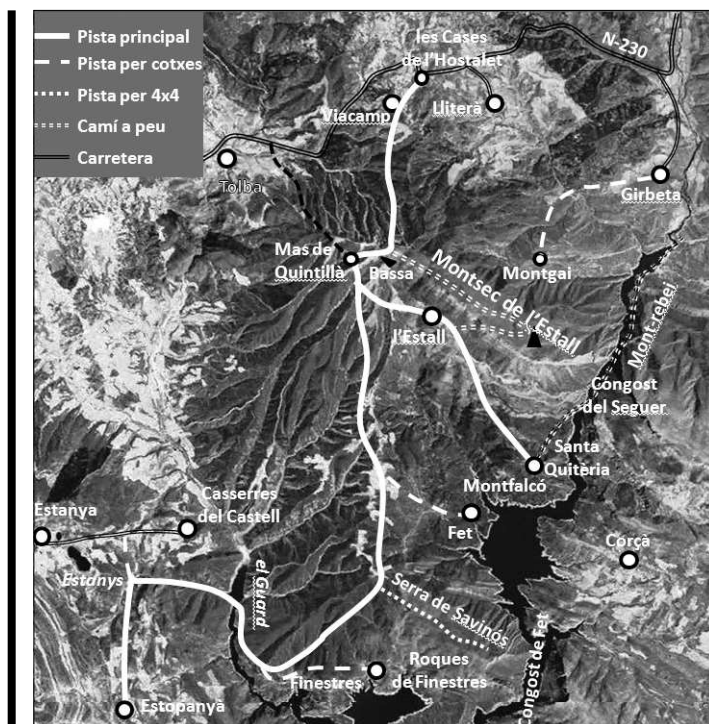
Aviat ens atensem a un amuntegament d'edificis enrunats: és el que queda del poble de l'Estall. En aquest territori l'èxode rural es va veure agreujat pel gran aïllament i la construcció de la presa de Canelles, que va suposar l'anegament de les terres més fèrtils. No va quedar ningú; l'Estall, Montfalcó, Fet, Finestres, Casseres del Castell es van despoblar totalment i no es van salvar les cases com a segones residències; poc a poc van anar esdevenint el munt de runes que es pot veure ara.

No hi va quedar ningú, però amb una excepció: aquests van ser durant diverses dècades els dominis de Santiago Pena, el darrer habitant d'aquestes contrades, de fet, l'únic habitant en molts quilòmetres a la rodona. Va viure sol

enmig d'aquestes runes desolades de l'Estall durant ben bé trenta anys, primer a casa seva, després a les antigues escoles, un edifici més sòlid que resistia una mica millor l'embat del temps. Malgrat l'aïllament, era una persona afable i xerraire, molt apreciada per la gent que es movia pel territori. Quan passava dels vuitanta va anar a viure a una residència a Benavarri, on va morir fa poc.

Poc després de deixar l'Estall es troba el camí, a l'esquerra, que s'enfila, a peu, cap al cim del Montsec de l'Estall pel pas de Sant Miquel (està senyalitzat com PR HU 200). Són unes tres hores de camí entre pujar i baixar. El cim del Montsec d'Estall, a 1.331 m d'alçada, és una magnífica talaia des d'on es ressegueix perfectament el perfil dels Pirineus, especialment quan estan nevats. On som exactament? Dependrà del mapa que feu servir ja que també és un topònim complicat: el Graller (o lo Graller), el Tossal Gros, Montgai... són els noms entre els quals es pot triar. Del Montsec de l'Estall també se'n diu Montsec de Montgai, amb referència al poble, també abandonat, que hi ha al vessat nord, i que hem deixat fora de la nostra ruta.

Si la logística ho permet, és a dir, si algú s'encarrega de traslladar els vehicles mentre els altres caminen, es pot optar per fer una travessa més llarga. Abans d'arribar al mas de Quintillà cal agafar una pista a l'esquerra i deixar el cotxe a la vora de la minúscula bassa del Montsec, un toll d'aigua envoltat de canyissars. El camí puja per la part obaga, molt a prop de la carena. De fet, és una pista apta per a vehicles, però una potent barrera metàl·lica barra el pas, a no ser que vagis a peu o en bicicleta,

Mapa de la zona fet per Romà Pujadas.

o siguis amic del propietari. Passem per un paratge boscos i ombrívol, amb força pi roig, que trenca la monotonia de les clapes d'alzines dominants al conjunt del territori. Un cop al cim, baixem pel camí senyalitzat.

Després de l'Estall ve Montfalcó; l'única casa que quedava dempeus, casa Batlle, s'ha recuperat recentment com a alberg de joventut. A Montfalcó deixarem el cotxe per fer una curta caminada fins a l'ermita de Santa Quitèria, que es troba a 10 minuts escassos i per un camí ben senyalitzat. És una església bessona de la Pertusa, a l'altra banda del riu, i les dues estan en indrets molt inaccessibles, envoltades de cingleres. Quan

mossèn Cinto a l'Emigrant parlava de «l'ermita al cel suspesa» no devia pensar en Santa Quitèria, però li escau plenament. Si veniu de dies atrafegats, estigueu-vos una estona asseguts al banc de pedra que hi ha al costat de la finestra mirant el paisatge i l'aigua reposada de l'embassament. És un edifici auster però amb algun element embellidor, com ara una tendra finestra geminada.

Des del camí de Santa Quitèria hi ha una panoràmica impressionant, poc vista, del congost de Mont-rebei. Ara hi ha la possibilitat de fer la travessa a peu des de Mont-rebei a Montfalcó gràcies a la nova passarel·la sobre la Noguera Ribagorçana finançada pel govern aragonès.

Hem de recórrer de nou a la logística; els cotxes ens han de deixar a l'àrea d'aparcament de la cara nord del congost; davant tenim l'ermita de la Mare de Déu del Congost i la precària torre del castell de Girbeta. Començarem a caminar, travessarem el congost i poc abans d'arribar al mas Carlets, agafarem un camí nou a la dreta que baixa fins a la flamant passarel·la sobre el riu a l'alçada del congost del Seguer. Fa uns 30 metres de llargada. Tot i que hi ha hagut veus en contra, la veritat és que es troba en un lloc molt amagat i no afecta gens les vistes del congost de Mont-rebei. Un cop a l'altra banda, el camí es converteix en un recorregut equipat força espectacular que s'enfila per les roques fins a Montfalcó. El camí natural de Montfalcó a Mont-rebei, nom que li han donat els que l'han pagat, permet recuperar la connexió entre les dues bandes del riu. L'únic perill és que l'atractiu futur sigui el propi camí i la passarel·la, i no la natura i el paisatge. Temps enrere, aquest era realment un sol territori, amb molta comunicació entre les dues bandes del riu. La palanca o pont de Montfalcó facilitava les relacions entre la vall d'Àger i els pobles del Montsec de l'Estall. L'embassament de Canelles va trencar la comunicació i el pont va desaparèixer sota l'aigua, i poc després el Montsec de l'Estall ja estava totalment buit.

Un dia, quatre o cinc anys enrere, vaig xerrar amb un senyor molt gran que passejava per la vora de la carretera a prop de Sant Esteve de la Sarga, una pràctica saludable però avui en dia en desús. Va resultar que era de Tremp i havia fet el taxi entre Tremp i Barcelona durant moltíssims anys, i també era home-or-

questra i havia tocat a les festes majors de tots aquells pobles. Jo vaig tocar a la darrera festa major de Montfalcó!, va dir. No recordava si va ser l'any cinquanta nou o el seixanta, però segur que va passar pel pont de Montfalcó.

Un cas il·lustrador dels forts lligams antics entre les dues bandes del riu és el de Vicenç Ardiaca i Ardiaca, pagès de Corçà. El pare, de Casa Viudà de Corçà; la mare, de casa Batlle de Montfalcó; era un territori que compartia llengua, cognoms i balls de festa major. Malauradament, la redescoberta actual del Montsec d'Estall està bandeant la llengua del país. Els joves que gestionen l'alberg ja no parlen la llengua de casa Batlle i de Santiago Pena i potser no estarien disposats a reconèixer que és la mateixa llengua que es parla a l'altra banda del riu.

Hem de refer el camí fins a la bifurcació i prosseguir per la pista principal, que a partir d'aquí és bastant més dolenta. Uns quilòmetres més endavant, un trencall a l'esquerra ens porta al poble abandonat de Fet, situat en una mena de pla inclinat que acaba en una cinglera que es despenja sobre l'embassament. Fet, totalment enrunat, ofereix una imatge corpenedora. Era un poble gran i ara no queda cap edifici dempeus. Posant-hi imaginació, molta, podria semblar un Machu-Pichu en miniatura. La comparació pot ser exagerada, però segur que els arqueòlegs d'aquí a cinc-cents anys es demanaran quan i perquè la civilització va deixar de banda el Montsec de l'Estall.

Al final del poble hi ha l'edifici, enorme, de l'església, també en estat ruïnós. Estava dedicada a Nostra Senyora de l'Assumpció. La grandària de l'edifici

Serra de Finestres. Foto de Romà Pujadas.

dóna idea de la importància del poble i de com d'habitat havia arribat a estar aquest territori en altres temps. Darrere l'església hi ha un mirador amb una panoràmica imponent de la vall d'Àger i de tot el Montsec. A l'altra banda del riu, les restes del castell de les Conclues, en una posició estratègica, encara vigilen l'entrada del congost de Fet.

Retornats a la pista principal, eix neuràlgic de la travessa, continuem en direcció sud. Si tenim temps, el proper trencall, també a l'esquerra i apte solament per a tot terrenys, ens porta per la serra de Sa-

vinós que es va enlairant fins a gairebé els 1.000 m i que culmina en un mirador sobre el congost de Fet. Una gran munió d'antenes i repetidors de tot tipus ens recorda que som al segle XXI.

De nou a la pista principal, seguim ara en direcció sud-oest. El proper trencall a l'esquerra ens porta al poble de Finestres, també abandonat. Poble de carrer únic, amb grans casals a banda i banda que es van desplomant lentament, Finestres desperta sentiments d'indignació: com es va deixar perdre un poble així!. Segur que hi trobarem explicacions, però segur que no ens acabaran de convèncer. De tota manera, els antics habitants encara s'hi troben una vegada a l'any i celebren la festa major. A la vora de Finestres hi ha una de les joies de tota la ruta: les roques de Finestres, uns plegaments completament verticals que semblen una veritable muralla. Anys enrere, els escassos visitants eren fonamentalment estrangers i arribaven demanant pels remparts, o les walls, o les wand de Finestres depenent del país d'origen, on havien pogut llegir alguna guia que en parlava. Ara ja són més conegudes i reben més visitants autòctons.

Les roques de Finestres s'enfonsen a les aigües de l'embassament, i com més aigua hi ha més impactant és el paisatge. A la llunyania, enfilada a les roques, es veu la petita ermita de Sant Vicenç, amb les restes d'un antic castell.

Les roques de Finestres també són molt impressionants des de l'aigua. S'hi pot arribar en caiac des d'alguns dels embarcadors; des del de Blancafort queda més a prop. Sota les aigües transitades

*Mirador de Fet.
Foto de Romà
Pujadas.*

ara pels caiacs hi ha l'antic poble de Blancafort, d'on va sortir la besàvia de Messi per anar a l'Argentina.

Deixem Finestres i tornem a la pista principal, que ara enfila cap al nord, per la riba esquerra del riu Guard. Aviat creuarem el riu pel pont de Penavera, construït per salvar aquesta branca secundària de l'embassament. Enmig del no-res, el pont de Penavera té alguna cosa de fantasmagòric, d'irreal. És un pont molt estret, només hi passa un vehicle, i amb uns pilars molt alts; si els ponts poguessin ser desmanegats, el de Penavera tindria el primer premi. És un pont pensat per a tenir aigua a sota, i no el barranc ressec d'un embassament sempre buit.

Després del pont, la pista enfila cap a l'est pel marge esquerre del barranc del Reguer. Abans d'acabar la travessa a Estopanyà tenim dues visites opcionals, una a Casserres del Castell, l'altra als estanys d'Estanya. Per

arribar a Casserres del Castell hem de trencar a la dreta dues vegades. És un altre poble abandonat i enrunat a la vall del riu Guard. Transmet una imatge de profunda desolació que no aconsegueix apaivagar un edifici modern que acull els actes de la festa major anual, que es continua celebrant gràcies a la voluntat d'alguns dels seus antics habitants, començant pel santjustenc Josep Mauri, amb arrels a Casserres.

Per arribar als estanys d'Estanya hem de recular una mica i continuar en línia recta. Són tres llacs d'origen càrstic, dos de petits, el de d'Alt i el Petit de Baix, aquest gairebé desaparegut, i un de força gran, l'estany Gran de Baix, envoltat de canyissars i amb una fauna variada pròpia d'àrees humides.

Quan arribem a Estanya veiem llums i fum a les xemeneies: és un poble de quatre cases, però és un poble habitat, el primer que trobem des de Viacamp.

RESULTAT DEL CONCURS FOTOGRÀFIC 2013

A l'edició de 2013 hi ha hagut 26 concursants amb un total de 88 fotografies.

El jurat va estar format per Carme Malaret, Joan Porredon, Antoni Gasull, Josep Requena i Toni Royo i es van atorgar el dia 12 de setembre els següents premis:

- Primer premi: «Solitud» de Josep Gil
- Segon premi: «Harmonia» de Jordi Gironès
- Millor col·lecció: «Montserrat dormint a la palla» de Teresa Faneca
- Millor fotografia feta en excursions de la SEAS: «Primer raig» de Jordi de la Riva
- Millor fotografia sobre *Gent a muntanya*: «Elles també» d'Agustí Revilla

En el Sopar de Motxilla del 14 de setembre, al qual van assistir 102 companys, va ser elegida per votació popular la fotografia «Terra, aigua i núvols» de Joan Elias.

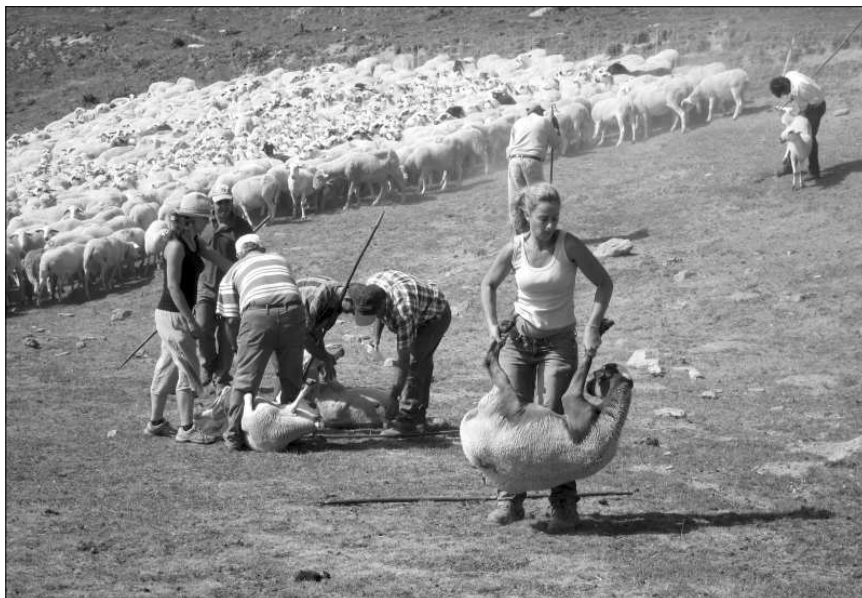
Primer premi: «Solitud» de Josep Gil

Segon premi: «Harmonia» de Jordi Gironès

Una de les fotos de la Millor col·lecció: «Montserrat dormint a la palla» de Teresa Faneca

Millor fotografia sobre Gent a muntanya: «Elles també» d'Agustí Revilla

Millor fotografia per votació popular «Terra, aigua i núvols» de Joan Elias

Millor fotografia feta en excursions de la SEAS: «Primer raig» de Jordi de la Riva

US DESITGEM UNES BONES FESTES

Durant el sopar es féu l'acte d'agraïment als següents socis que han complert 25 anys a la Secció: Francesc Corberó, Úrsula Schroeder, Joan Pera, Rosa Vendrell, Josep M. Gelabert, Agustí Revilla, Gudrun Deicke i Joaquim Pahissa. També es va fer un reconeixement a Joan Gironès per la seva generosa i fidel dedicació al local i a les persones, lliurant-li una placa commemorativa

El Pessebre de la SEAS de 2013, fet per Joan Gómez, serà col·locat al cim de la Tossa del Pas dels Lladres (2.662 m), situat al Ripollès

PRIMERA EXCURSIÓ EN FAMÍLIA

Comissió d'Excursions en Família

No ha passat ni un any des que en Jordi Plà va proposar a l'Assemblea de la SEAS d'organitzar excursions familiars i, ves per on, ja hem fet la primera sortida.

La setmana després de la proposta ja s'havia organitzat una comissió de treball per posar en marxa aquest projecte tan engrescador. El fet que s'apuntessin en Pere Aceitón i en Jordi Farràs va ser fonamental ja que tots dos tenen molta experiència a portar canalla a la muntanya.

Després de les primeres reunions van quedar definits els objectius de l'activitat i es van programar les tres primeres sortides. Des de la SEAS es va enviar informació via e-mail als socis i a totes les entitats que poguessin fer difusió de la nova activitat. Dues setmanes abans de la sortida vam atapeir Sant Just de cartells, però s'anava acostant el dia i només havíem rebut tres inscripcions.

El 27 de setembre vam tenir la primera sorpresa, ja que a la reunió informativa vam comptar amb una molt bona assistència. Vam explicar els objectius que perseguíem amb la nova activitat i tots els detalls de la sortida del diumenge.

I el dia 29 vam tenir la segona sorpresa. Van començar a arribar famílies, nens, nadons, petits, mitjans, no ens ho podíem creure! El Parador es va omplir de

Estirant la corda a Collserola. Foto de Maria Garcia.

cotxes, fins que finalment vam donar el tret de sortida i la caravana va començar a moure's vers la vall de Sant Just.

Vam deixar els cotxes, una mica estrets, a l'aparcament que hi ha darrere de can Carbonell. Quin goig veure com es presentaven les famílies, algunes conegudes, altres no, però totes amb ganes de passar-ho bé. Tothom feia moltes fotografies, l'ocasió s'ho valia!

Vam iniciar l'expedició de pujada fent cap a la font de Can Merlès, lloc destinat per a esmorzar. Aquí va començar la disbauxa: els pares pendents dels fills, els fills corrent per tot arreu i nosaltres, els organitzadors, enfeïnats cobrant l'assegurança temporal imprescindible per a cobrir qualsevol incident que pogués sorgir. Era el moment oportú per fer que els nostres petits excursionistes comencessin a conèixer-se. Primer es van identificar escrivint el seu nom en un adhesiu i després vam organitzar dos grups per jugar a estirar la corda. N'hi havia un que no va poder jugar, encara era un nadó i no

podia sortir de la motxilla del seu pare! Ens va omplir de joia veure tanta quitxalla esforçant-se per estirar la corda més fort que l'equip contrari per aconseguir així desplaçar el mocador cap al seu cantó. Quina força! Tots volien guanyar, fins i tot el pares en tenien ganes i animaven divertits els seus fills. També hi va haver temps per donar unes petites explicacions sobre la mina i el pou que hi ha a la font.

Vam tornar a caminar seguint el corriol que sense pèrdua ens va portar a descobrir uns indrets humits i amb varietat de vegetació, inèdits per a alguns dels excursionistes. Als més grans no els podíem parar, sortien com a coets i nosaltres al darrere que no els podíem atrapar. Els més petits caminaven a poc a poc, però sense pausa, observant i recollint petits tresors que anaven trobant al seu pas. Com que anàvem una mica separats, vam fer una parada per reagrupar-nos a Les Fatjones, al costat d'un pi pinyoner al qual tots els nens i nenes es volien enfil·lar. Semblava que feien cua per pujar a una atracció del Tibidabo!

Després del pla de les Fatjones, vam passar pel començament de la mina que travessa Sant Just fins a la Torreblanca i per la font de la SEAS que no vam poder veure perquè estava coberta de vegetació. Tot seguit vam arribar a un encreuament de camins: a l'esquerra cap la font del Rector i a la dreta cap a la Vall de Sant Just. En aquest punt vam fer dos grups, els més grans i atrevits van pujar cap a la font del Rector i els més petits van anar cap a l'esplanada que hi ha a l'inici del camí dels Ametllers, molt a prop de l'aparcament dels cotxes.

Els que van pujar a la font del Rector van gaudir molt del camí tot i la pujada. Tots volien veure la font i baixar les escales de fusta una mica malmeses. Llàstima que de cap de les fonts que vam veure raja-va aigua! Què hi farem, una altra vegada serà!

Els més tranquils, que fèiem temps a prop de can Fatjó, vam poder escoltar bocabads el relat del Pere Aceitón, que amb molt bones dots narratives, ens va explicar la història d'un home que va morir, al temps de la guerra, a can Cuiàs, entre Sant Just i Vallvidrera. Si no la sabeu, pregunteu-li que de bon grat us l'explicarà.

Uns i altres ens vam retrobar a l'esplanada del camí dels Ametllers, al voltant d'una figuera molt gran que va fer les delícies de grans i petits. En aquest lloc tan ombrívol vam tenir temps de fer valoracions i recollir propostes per a futures sortides. Els nens van continuar explorant, van jugar al mocador i encara van tenir temps de tornar a estirar la corda per donar l'oportunitat de prendre la revenja a l'equip que havia perdut a l'inici de l'excursió. Tothom estava molt content i parlava de com seria la propera sortida.

La comissió valora molt positivament l'èxit de participació en aquesta primera sortida i espera que es repeteixi en les properes. Junts i amb la implicació de les famílies per a organitzar les excursions, aconseguirem tirar endavant aquesta nova activitat que hem engegat des de la SEAS.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 2 de setembre de 2013

- Altes: cap
- Baixes: Carles López Pulido (1103)

— Es comenta que també l'Escola de Música ha creat quotes especials per a joves, cosa que ha fet possible que entrin 40 socis nous a l'Ateneu.

— S'inicien els debats interns dins de la Junta en relació a la possible ubicació de l'agrupament escolta Martin Luther King dins de l'Ateneu.

— Es decideix comunicar als socis que la Secció ja ha obert un compte a Twitter sota el nom @SeasSantjust per difondre informació sobre les nostres activitats.

— Les activitats de juliol van tornar a congregar un bon nombre de participants: la Sortida de Veterans amb 55, l'excursió de Colomers a Sant Maurici amb 52 i el Sopar de Lluna Plena amb 57. Per altra banda la mitjana d'assistència a les excursions del darrer cicle temàtic va ser de 50 participants, aconseguint benefici en el cost de l'autocar.

— La nova activitat Excursions en Família, la qual s'inicia el 29 de setembre a Collserola, ha creat el correu electrònic: seas.excursionsenfamilia@gmail.com. I també el blog: <http://excursionsenfamiliaseas.blogspot.com.es/>

— Hem rebut la felicitació de l'ANC de Sant Just per com va anar la nostra col·laboració en l'acte que es va fer a la Penya del Moro durant la Festa Major, conduint els assistents des de can Ginesar.

Reunió del 7 d'octubre de 2013

- Altes: Mercè Masgoret Amo (1118)
- Baixes: Carme Parent (936), Josep Carmona (737) i Marta Mascarell (1069)

— L'excursió matinal de novembre és la literària, que fem anualment, i enguany serà inclosa com a una activitat més dins els actes del Novembre Literari que organitza l'Ateneu i la Biblioteca.

— La SEAS es planteja participar de nou amb un equip al concurs del Calvern dins els actes del Correllengua.

— Se'ns ha ofert participar com a entitat en un dels programes que el Centre Excursionista d'Esplugues porta a terme dins la programació d'Esplugues TV.

— La FEEC debatrà a la seva assemblea del 30 de novembre els temes derivats de la possible sortida de la FEDME com a conseqüència del procés d'autodeterminació en curs.

— La primera Excursió en Família, realitzada a Collserola va ser exitosa amb la participació d'un total de 13 famílies amb 48 assistents entre nenes, nens i familiars. De moment es decideix seguir-les fent a Collserola.

— La Caminada d'enguany ha tingut 205 participants, la menys nombrosa de les 18 edicions anteriors. Tot i que la Junta i la comissió de la Caminada analitzaran possibles millores que caldria prendre, sembla evident que les expectatives de mal temps van contribuir a desanimar molta gent.

— L'activitat de Trail Running també es va iniciar al setembre i hi van participar 11 corredors.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 79. No. 309

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — Espai Gràfic Anagràfic, S.L.

ÍNDEX

- Portada** — Congost de Mont-rebei des de Santa Quitèria. Foto de Romà Pujadas
02 — Calendari
03 — Pel Montsec de l'Estall, per Romà Pujadas
09 — Resultat del Concurs Fotogràfic de la SEAS 2013
13 — Primera Excursió en Família
15 — Informació de la SEAS

La primera activitat de la SEAS Trail Running va ser al setembre. A la imatge corredors baixant de Sant Pere Màrtir. Foto de Favid Buenacasa.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.309 Novembre/Desembre 2013